

О. М. КОСИГІН
ПОВЕРНУВСЯ У МОСКВУ

11 жовтня у Москві з Работы повернувся Голова Ради Міністрів СРСР О. М. Косигін, де він перебував на запрошення короля Маріно Хасана II з офіційним візитом. Разом з ним повернувся Голова Ради Міністрів Литовської РСР Я. А. Маношис, заступник Голови Держплану СРСР М. І. Мисник, заступник міністра закордонних справ СРСР С. П. Козірев, перший заступник міністра зовнішньої торгівлі М. Р. Кузьмін, перший заступник Голови Державного Комітету Ради Міністрів СРСР по зовнішніх економічних зв'язках І. В. Архипов.

На Внуковському аеродромі товариша О. М. Косигіна зустріли товариші В. В. Гришин, Д. С. Полянський, Ю. В. Андропов, М. С. Соломенцев та інші офіційні особи.

(ТАРС).

Хлібом-сіллю стрічати трудівників сільськогосподарського району доцента Української сільськогосподарської академії, кандидата сільськогосподарських наук В. П. Дем'янука.

Фото В. КОВПАКА.

ІЗ ВЗАЄМНОЮ
КОРИСТЮПРИЙОМ В ОБКОМУ КП УКРАЇНИ
НА ЧЕСТЬ УЧАСНИКІВ ДНІВ
РАДЯНСЬКОЇ НАУКИ НА КІРОВОГРАДСЬКІНІ

8 жовтня обком КП України влаштував прийом на честь учасників Днів радянської науки на Кіровоградщині. В розмові з ученими взяли участь члени і кандидати в члени бюро обкому партії. На прийомі виступив перший секретар обкому КП України М. М. Кобильчак. Він тепло привітав гостей, відзначив корисність зустрічей науковців зі спеціалістами різних галузей економіки, освіти, культури області, подякував ученим за рекомендації, поради і побажання.

На прийомі виступили керівник делегації, віцепрезидент АН УРСР академік І. К. Білодід, голова правління республіканського товариства «Знання», член-кореспондент АН УРСР І. І. Кондиренко, члени-кореспонденти АН УРСР Є. П. Кирилюк, М. Т. Шпак, доктори наук В. Л. Вінецький, А. З. Грищенко, В. Ю. Євдокименко, А. В. Лихолат та інші. Вони поділилися своїми враженнями, підкреслили взаємодію таких зустрічей. Зокрема І. К. Білодід сказав: «Перебування на Кіровоградщині збудило творчу думку у кожного науковця, підказало чимало важливих проблем, над розв'язанням яких слід працювати».

М. М. Кобильчак висловив побажання, щоб творчі зв'язки, які встановили вчені з трудящи-

ми області, розвивались і далі, були плідними і постійними. Він передав прохання президії Академії наук УРСР передбачати в планах роботи Академії вивчення економічного потенціалу області, перспективи розвитку її економіки.

Наприкінці М. М. Кобильчак ще раз щиро подякував президії Академії наук УРСР та правлінню республіканського товариства «Знання», усім ученим, що взяли участь у проведенні Днів науки на Кіровоградщині, за велику роботу, побажав їм нових творчих успіхів у виконанні рішень XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України.

Залишилися Дні радянської науки на землі кіровоградській. Чимало було зустрічей, розмов, обміну думками. Надовго залишаться у жителів смт. Олександрівки пам'яті про приїзд делегації вчених.

Фото О. БРАЙКА.

«Про них говорять багато, про них говорять часто», «Буквально зразок для наслідування», і, нарешті, — «Про них не говорити просто не можна». З такою категоричністю заявляють про комсомольсько-молодіжну бригаду слюсарів Олександрійського електромеханічного заводу в міському і в заводському комсомолу. Подібну характеристику дають їм і друзі по роботі. А останнім часом про невеликий колектив заговорили в усіх комсомольських організаціях, на всіх підприємствах міста. І справа тут не тільки в умінні долати норми, хазяйнувати ощадливо. Перейшовши на «ти» з кожною робочою годиною, хлопці покличали за собою всю молодь Олександрії.

В СЕРЕДИНІ ВЕРЕСНЯ 1971 РОКУ НА ЗВІТНО-ВИБОРНИХ КОМСОМОЛЬСЬКИХ ЗБОРАХ ЦЕХУ ПО ОБРОБЦІ ГЕТИНАКСУ ОЛЕКСАНДРІЙСЬКОГО ЕЛЕКТРОМЕХАНІЧНОГО ЗАВОДУ КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНА БРИГАДА СЛЮСАРІВ, ОЧОЛЮВАНА БОРИСОМ КРИВОКОНОМ, ЗОБОВ'ЯЗАЛАСЯ ОСОБИСТІ ПЛАНИ П'ЯТИРІЧКИ ВИКОНАТИ ЗА ЧОТИРИ РОКИ.

Недовзі відбувся пленум міському комсомолу. Комсомольсько-молодіжна бригада слюсарів по гетинаксу Олександрійського електромеханічного заводу, токарь Олександрійського авторемонтного заводу Є. Задорожний і токарь Олександрійського заводу підйомно-транспортного обладнання Г. Удовик звернулися до всіх молодих робітників підприємств міста: «Активно включайтесь в змагання — «П'ятирічку — за чотири удари!»

НИНІ В КОМСОМОЛЬСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЯХ МІСТА ІДЕ ОБГОВОРЕННЯ ЗВЕРНЕННЯ. ЮНАКИ І ДІВЧАТА СХВАЛЮЮТЬ І ПІДТРИМУЮТЬ ПАТРІОТИЧНУ ІНІЦІАТИВУ.

ПАТРІОТИЧНА ініціатива. Як правило, вона народжується на ґрунті високої свідомості. І якщо творцем її є робітничий колектив, обов'язково мова піде про переростання інтересів цехових, бригадних в загальногородні, врешті — про нове в наш час комуністичне ставлення до праці. З цих позицій найповніше зрозуміли значення почину олександрійців. В комсомольсько-молодіжній бригаді слюсарів — сім чоловік. Перша атестація кожного, як і годиться в робітничому колективі, це — ударна праця.

Десять місяців підряд бригада Бориса Кривокона утримує першість в соціалістичному змаганні серед комсомольсько-молодіжних колективів, — говорить секретар комсомольської організації заводу Марія Анисимова. — Нещодавно їй було вручено вимпел ЦК ВЛКСМ за виробничі успіхи. А майстер дільниці М. Л. Лехан, на якій працюють хлопці, конкретизує:

— Сто п'ятдесят — сто шістдесят процентів, — такий нормовиріток бригади щомісяця.

Сьогодні в бригаді Бориса Кривокона працюють вже в рахунок листопада. Що дає поєдинок з часом, пощастило побачити нещодавно під час відвідин цеху гетинаксу.

Термінове замовлення надійшло із трансформаторного цеху. Бригада одразу ж відібрала потрібні іррелієння і віддала їх в роботу. Спочатку над ними чаклуватиме Петро Семенович Желтов — слюсар-ветеран. А потім настане черга інших. Тож доведеться відділяти всі попередні замовлення. І хлопці роблять це безболісно, більш того — досить оперативно: від них залежить ритмічна робота інших цехів. Саме в таких ситуаціях і виручає запас продукції в півмісячних нормах.

• БІЛЯ ДЖЕРЕЛ ІНІЦІАТИВИ

СЕМЕРО
ШТУРМУЮТЬ
ЧАС

Багато граней має похід молодіжного колективу за випередження часу. Важливою з них — переконані всі в бригаді — є постійний пошук. Беруть на озброєння і нехитре удосконалення, не відхиляють найпростіших пристрій. Навіть непосвячений, зайшовши на дільницю бригади, зверне увагу на цю «малу раціоналізацію». Раптом узнаєш, що звичайна планка, закріплена Володимиром Васильєвим на одному з них, то жаким для свердлування великих отворів. Пристосування набагато спростило технологію виробництва, гарантійною стала і техніка безпеки.

В цьому році бригадою було подано в заводське бюро раціоналізації і винахідництва одинадцять рацпропозицій, — говорить секретар комсомольської організації модельно-упаковочної дільниці Іван Мельниченко. — Десять уже впроваджено.

Доповненням стала схвальна розповідь про товаришів, їх потяг до творчості. Запам'яталося удосконалення, зроблене Борисом Кривоконом разом з Володимиром Шнолярем. Слюсарі чимало позо-

«Головним напрямом соціалістичного змагання повинна бути мобілізація трудящих на всіляке підвищення продуктивності праці, ефективності суспільного виробництва...»

(Із Постанови Центрального Комітету КПРС «Про подальше поліпшення організації соціалістичного змагання»).

зились, вони примусили алмазну фрезу замість трьох місяців працювати півтора року. А одна фреза коштує не багато не мало — майже сімдесят карбованців. Врешті, раціоналізація в характері всього колективу: кожен член бригади — раціоналізатор.

В ці дні в комсомольсько-молодіжній не дораховують одного робітника. Шестеро заступають на зміну. Сьомий — Микола Тиква — поруч, на заводі. Тільки на місяць він став будівельником. Це теж пропозиція бригади — по черзі посилати своїх товаришів на зведення корпусу нового цеху. Та простої тут немає. Фрезерувальника Миколу Тикву замінив слюсар Борис Кривоконов. І так завжди, бо всі освоїли суміжні професії, постійно підвищують професійну майстерність. Тільки в цьому році дає здали екзамени на присвоєння третього виробничого розряду. За винятком Миколу Тикву, який повернувся зі служби в армії, ніхто вже не має нижче третього розряду. Факт немаловажний, якщо згадати, що мова йде про ініціаторів почину. Адже взаємозаміни в бригаді — надійний заслон від простоїв.

... Недовге знайомство з комсомольсько-молодіжною. Почато зміни, обідня перерва, коли машини не заважали говорити, і знов оживають верстати з волі Бориса, Івана, Петра Семеновича... На хвилину до цеху забігає Микола Тиква. Случає за хлопцями, за роботою. Він великий боржник перед бригадою. Коли юнак пішов на службу в армію, його робоче місце залишилось незайнятим. Всі члени бригади вирішили виконувати виробничий план і за свого товариша. Між Миколою і друзями йшло листування, в якому він розповідав про свої успіхи на службі, а вони — про справи в бригаді. Після демобілізації комсомолец Микола Тиква повернувся знову в колектив. Хлопці виявили йому високе довіря — обрали своїм комсомольським вожаком. Миколою лавиш себе на думці: коли поруч такі товариші, справний друг, працювати погано просто не можна.

Підбиваючи все почуте й побачене в комсомольсько-молодіжній бригаді Бориса Кривокона, віриш, ні, переконуєшся, що в цьому колективі і народжуються ініціативи. Сама ідея: «П'ятирічку — за чотири удари!» виникла тут на врахуванні факторів нехитрих, вивірених практикою. Виникла в бригаді, де кожен вміє критично оцінити досягнуте, зафіксувати смислово і в день прийдешній.

О. БАСЕНКО,
спектор «Молодого комунара»,
м. Олександрія.

ВІТАННЯ — ХЛІБОРОБАМ

Урочисто відзначили хлібороби нашої області Всесоюзний день працівників сільського господарства. В усіх районах, містах, господарствах відбулися збори трудящих, вечори ешанування переможців соціалістичного змагання.

9 жовтня в Кіровограді, в приміщенні Палацу культури імені Жовтня відбулися урочисті збори трудящих. З доповіддю виступив начальник обласного управління сільського господарства В. С. Клей, хліборобів Кіровоградщини з високими трудовими успіхами привітав секретар обкому КП України Д. П. Максименко.

В день свята у колгоспі імені XX з'їзду КПРС Кіровоградського району відбувся вечір шанування переможців соціалістичного змагання. Винуватців цього заходу — комбайнера Івана Пушкарєнка, трактористів Василя Козленка, Одарку Майданик, Василя Фурдуса, бригадирів транторних бригад Дем'яна Охріменка та Якова Пушкарєнка, ланкових Євдокію Хоменко та Лідію Топіченко щиро і сердечно вітали всім селом. Відзначили і працю молодих хліборобів. Старші товариші вітали комсомольців — трантористів Миколу та Михайла Симонців, Івана Пушкарєнка, шоферів Пилипа Зайченка та Григорія Пушкарєнка.

ЗМАГАННЯ — ЦЕ ПОШУК

Вулканизаторник Віталій Богуненко — один з набагато молодіших комсомольців цеху. Його нормою стало — 120 процентів норми.

ТВОЯ ПРАЦЯ — КОМУНІСТИЧНА

Секретар комсомольської організації Микола Чернега читав доповідь.

— Комсомольцю, ти тільки що закінчив зміну, — говорив секретар. — Оціни її критичним оком: скільки, що, як зробив. Послухаш думку товаришів про наш вклад у виконання Постанови ЦК КПРС «Про подальше поліпшення організації соціалістичного змагання», висловили свою. Оціни ж поміркуй: як приступити до завтрашньої зміни? Чим різнитиметься твоя завтрашня праця від сьогоднішньої? Бо твоя праця — комуністична, вона не може замиратися на одному рівні, хай навіть він вважається добрим. В цьому й полягає комсомольське завдання, суть змагання: домогтися, щоб кожен член ВЛКСМ по-комуністичному ставився до праці й служив зразком товаришам.

— Оцінимо ж наше змагання, — закликав секретар, — як судді, без пристрастей і самозахисту. Відверто: трудове суперництво замкнене в рамках боротьби за звання кращого у своїй професії. Мине місяць — назвуть серед переможців імена: В. Богуненко, В. Сухонос, І. Георгіца чи хтось інший.

Комсомольське бюро при допомозі адміністрації, комуністів ламатиме стару практику. Підсумки тижня — це потрібно. Бо ж пообіцяли вершити п'ятиденку за чотири дні. А для цього слід працювати ритмічно, без штурмівщини. Домовлено з керівництвом цеху, що імена передовиків і відстаючих щодня називатимуться на п'ятихвилинках. Це необхідно, щоб дати відповідь на питання: чому передовик у передовиках, а відстаючий серед відстаючих? Це необхідно для аналізу, для гласності. Хай знають усі, завдяки чому Віталій Богуненко зумів дати 20 процентів понад норму, а інші не дотягли й до норми. Перший береже кожну мить, другі порушують дисципліну.

Чимало народжувалось добрих задумів і чимало їх гинуло в зародку. Краще мали виконати дворічку походу за культуру і естетику виробництва. Власне, й не почалась боротьба за знак «Комсомольська гарантія якості».

— Друзі, — продовжував М. Чернега, — маємо лиш один комсомольсько-молодіжний колектив. Мало. Значна частина хиб у змаганні пояснюється тим, що бюро недостатньо клопочеться молодіжними виробничими колективами.

«Вважати найважливішим завданням партійних, радянських, профспілкових, комсомольських організацій і господарських керівників дальший розвиток ініціативи і творчої активності мас, розгортання всенародного соціалістичного змагання за успішне втілення в життя рішень XXIV з'їзду КПРС, виконання народногосподарських планів і завдань».

(З Постанови ЦК КПРС «Про подальше поліпшення організації соціалістичного змагання»).

Зал слухає доповідача.

ВАГА АТРИБУТІВ

Перехідний мандат? Яка вага його?

Питання поставив секретар комсомольського комітету заводу Дмитро Котикова і він же й відповів.

Велика стимулююча сила Книги пошани, перехідного мандата, фотографії коло розгорнутого прапора та інших форм заохочення і відзнаки передовиків. А що сила ця дещо

ослабла у мотороремонтному цеху, то винне тому в першу чергу комсомольське бюро. З часом урочистість, сама серйозність, з якою вишановувався передовик, підмінялись формальністю. А звідси й інше: то забули вручити мандат, то сфотографувати когось біля прапора руки не дійшли.

Гласність — запорука ефективності моральних стимулів.

говорять комсомольці Кіровоградського ремонтного заводу «Укрсільгосптехніки»

Лише три роки тому Кіровоградський ремонтний завод «Укрсільгосптехніки» став лагодити мотори до сільськогосподарських машин. Але вже сьогодні мотороремонтний цех по праву вважається одним з головних на підприємстві.

Молоді робітники мотороремонтного цеху на відкритих комсомольських зборах обговорили Постанову ЦК КПРС «Про подальше поліпшення організації соціалістичного змагання». Збори вирішили:

Комсомольцю працювати під девізом: «П'ятиденку — за чотири дні, п'ятирічку — за чотири роки». Розгорнути боротьбу за право змагатися під знаком «Комсомольська гарантія якості».

Змагання — більше гласності. Щотижня підсумовувати його результати й доводити підсумки до відома кожного комсомольця.

Берегти інструмент і економно витрачати запасні частини, де можливо, реставруючи спрацьовані. Створити комсомольсько-молодіжну бригаду по реставрації гальмових циліндрів.

Кожному членові ВЛКСМ розробити особистий комплексний план на п'ятирічку, в якому передбачити підготовку до складання Ленінського заліку. Періодично на засіданнях бюро, на зборах груп і організації заслуховувати звіти комсомольців про виконання особистих планів.

ПРОРІХ А В КОНТРОЛІ

На чверть цех складається з комсомольців. Додамо до цієї чверті молодих людей — не членів Спілки. Помножимо суму на силу молодості, її можливості. Виходить, цех наш має бути молодіжним.

Так міркував технолог Віктор Коцаренко. Він розвивав свою думку. Так, з планом усе гаразд. Виконується. І помісячно, і поквартально. Значить, в якійсь мірі наявна та ознака, що іменується ритмом. Хоча, в дужках зауважено, в межах місяця іноді проступають ознаки того, що іменується штурмівщиною.

Гаразд, план є, кількість є. Часом бракує якості. 34 рекламції цього року — багато це чи мало? Порівняно з минулим роком браку зменшилося. Та коли врахувати, що кожна рекламція — це абияк полагоджений мотор, то...

Винні робітники-ремонтники. Недобросовісність — річ почасти випадкова, мало поширена на підприємстві, та все ж вона є. І найгірше — ніхто не може назвати, коли, ким проявлена недобросовісність. Деталь поставлено абияк полагоджену, немиту, потекло масло — хто винен? Завод винен. А в менших масштабах? Бригада. А хто з бригади? Отут — мов-

чок. Не знаємо, казав технолог. А мусимо знати, бо бригадний метод — це не знеосібка, цей метод застосовується людьми свідомими, з почуттям особистої відповідальності. «Комсомольським прожектористам» не вистачає такого контролю, який би перекрив саму можливість бракоробства.

ШАЙБОЧКА І ГОДИНА

— Сьогодні ми дуже незадоволені, — темпераментно сказав слюсар-складальник Анатолій Щириця. — Сьогодні бригада шпурнула у безвість майже цілу зміну. Знаю, малий ремонтний фонд, розумію трудності. Та давайте ж їх долати, труднощі, а не створювати штучно.

Служба планова, служба постачання мають показати більше гнучкості, оперативності. Так вимагає НОП. Що ж це за НОП і чому байдуже споглядає комсомольська організація, коли ми тиждень шукаємо — не двигуна, не циліндрів, поршнів, кілець — тиждень шукаємо... шайбочку восьмиміліметрового діаметра?

Шайбочки уже прибули, — зауважив хтось із залу.

— Це могли чути ми тиждень тому, — відповів робітник. — Якби демагалось комсомольське бюро.

НОВЕ СТАРОМУ НЕ ЗАВАДА

Раді хлопці — запчастини прибули.

Тут можна б анекдот згадати. Поїхала мама на ярмарок спідницю доні купувати. Повертається, а доня здалеку гука: «Купили?». «Купила гуску», — відказує мама. Доня ж думала, що спідницю вузьку (хай вузька, аби нову!), вкинула стару в піч та ні з чим і залишилась.

— Так і в нас виходить, — зауважив плановик цеху Леонід Долгий. — Є нове — старого не бережемо, мало реставруємо запчастин. Саме через це ремонт двигуна коштує не 265 карбованців, як за планом, а 300 і більше. Воно й зрозуміло: полагодити водяний насос — 60 копійок, а поставити новий — 2 карбованці 60 копійок.

Завдяки рекламціям окремі двигуни лагодяться по кілька разів, проте відділ технічного контролю, «прожектористи» і не пробують знайти винуватців. Звідси і висока вартість ремонту.

дав слово — твоя справа, як хочеш, так і дотримуй його.

Особисте, тим більше коли йдеться про робоче місце, найперше маємо розглядати з точки зору народних інтересів і вчиняти таких поглядів молоді. Саме помилка в оцінці виконання особистих зобов'язань призвела до зниження накалу боротьби за звання ударника комуністичної праці.

ШКОЛА
ЛЕНІНАУРОК
«П'ЯТИРІЧКА — МЕНІ,
Я — П'ЯТИРІЧЦІ»

ПРОБЛЕМИ, ДОСВІД, ІНІЦІАТИВА

ВІДВЕРТО кажучи, я дуже хвилювалась, коли їхала в Клинове. Розумієте, Ленінський урок, початок занять у системі комсомольської політичної освіти, — подія сама по собі значна. А тут іще — урок проходить у колгоспі славних буряководів, у господарстві, де працює відомо на всю Україну Пелагія Тимофіївна Громишчук, Герой Соціалістичної Праці, депутат Верховної Ради республіки, делегат кількох партійних з'їздів. Знала, що вона обов'язково прийде на урок. У колгоспі хороша комсомольська організація, але планувати справи свої, комсомольські — це так відповідально! Планувати ж їх, радяться з прославленою трудівницею, — відповідально вдвічі.

А що, коли комсомольці погано підготувались до уроку, що, коли не обдумали своїх завдань? Адже часу на це було не так багато.

Побойовання виявились марними. Коли побачила святково прибрану залу Будинку культури, портрет Леніна на видному місці, коли проглянула тут книжкові виставки «На допомогу слухачам комсомольської політосвіти», «Учасники Ленінського залуку», зрозуміла, що Ленінський урок «П'ятирічка — мені, я — п'ятирічці» у колгоспі імені ХХ з'їзду КПРС пройде добре.

...Зринає пісня «Ленін завжди живий». Її виконують більше 75 юнаків та дівчат — учасників уроку. Коли стихла пісня, линуть слова вірша «Партія моя». Потім пропагандист Фаїна Харитонівна Сиволла розпочинає розмову про Комуністичну партію, про завдання, які поставив ХХІV з'їзд КПРС, ілюструючи сказане картинками з альбому «СРСР у дев'ятій п'ятирічці».

Піднімається Пелагія Тимофіївна. Скільки разів її чула, а все хвилює тихий голос, державні міркування цієї трудівниці. Жінка пригадує своє життя, розповідає про наслідки праці буряківвода, проте, що очікує цього року 400-

центнерний урожай. А потім закінчує:

— Працюйте ж, діти мої, так, щоб на ваших грудях сяяли ордени Леніна та Зірки Героїв.

— Працювати так — значить працювати із захопленням, самовіддано, — згодом продовжує думку Пелагії Тимофіївни молодий комуніст Петро Бугай.

Він говорить, що в новій п'ятирічці колгосп збере високі врожаї хліба, одержить молока та м'яса значно більше, ніж будь-коли раніше.

ЩОБ ЗАВТРА
ЗРОБИТИ
БІЛЬШЕ

— На кінець п'ятиріччя, — говорить Петро, — ми повинні надояти 16810 центнерів молока за рік. За дев'ять місяців цього року колгосп має 12 291 центнер. Але на фермах ще не достатньо робочих рук. Думаю, що тут вийде. Вже час молодим хлопцям та дівчатам прийти на зміну дорослим та відгодівельникам. Так, так, саме хлопцям, нічого дивного в тому нема, адже у сусідньому колгоспі імені Жданова юнаки на тваринницьких фермах — цілком звичне явище.

Потім виступала Світлана Заболотня, розповідала про свою роботу, а мені хотілось запитати дівчину, чи подобається їй вставати із сходом сонця? Якщо так — значить можуть спокійно йти на відпочинок батьки та матері. А коли ні?

Світлана сама відповіла на мої думки:

— Я всього другий рік працюю дорослою. Зобов'язалася надати 2700 кілограмів молока від кожної корови. При плані 2350 кілограмів. Уже маю по 2096. Певна, що слова свого дотримаю. Чому так пілююсь про ті кілограми, про виконання особистого плану? Таких завдань, як у цій п'ятирічці колгосп ще не мав. І лише від мене, від неї, від усіх нас залежить, будуть вони виконані чи ні.

Світлана розповіла, що назавтра у вечірній школі, що у цьому році вивчить кілька праць В. І. Леніна.

Її виступ продовжила Юлія Заболотня. Вона розповіла про «КП» боротьбу за зміцнення трудової дисципліни, за економію, бережливості. А Валентина Меланич зупинилася на питанні організації соціалістичного змагання. Вона сказала, що комітет комсомолу повинен і далі проводити змагання по перехідних мандатах на кращого по професії, представляти кращих працівників до нагородження грамотами райкому комсомолу, поширювати досвід роботи передовиків. Причому, підкреслила дівчина, робити це треба без найменшого елементу формалізму.

Відверто кажучи, останні її слова здались мені зайвими. Чужий цим хлопцям та дівчатам формалізм. То було видно по тому, як вони підготувались до Ленінського уроку, як по-діловому визначали свої завдання. Коли пропагандист Ф. Х. Сиволла запитувала, що таке продуктивність праці, я, признавшись, чекала сухо, завченого з підручника формулювання. Але комсомолка Люда Мимрук відповіла інакше:

— Скажу без похвальби, що у своїй рілній ланці ми працюємо дружно. А одного разу стався такий випадок. Начистили буряків, а вантажити на машини довелося вручну, бо тракторист вчасно не справив транспортер-навантажувач. За той час ми могли б начистити ще тридцять центнерів буряків. Ось цей приклад, думаю, цілком пояснює, що таке продуктивність праці.

Так, Людо, приклад цей красномовний, і пояснює не лише термін «продуктивність праці». Він розповів про вас, дівчата і хлопці! На уроці йшла мова також про те, наскільки зростає добробут, які зміни прийдуть у колгоспну сім'ю. Про це вели мову Марія Барачова та Валентина Ісрук. Вони підраховували, наскільки зростає зарплата плати колгоспників, як зміниться власний сімейний бюджет. Говорили про те, що кілька комсомольців закінчать навчання у вузах та технікумах, наголошували, що за п'ятирічку значно зростає культурний рівень села.

Ленінський урок «П'ятирічка — мені, я — п'ятирічці» закінчився переглядом кінофільмів «Володимир Ілліч Ленін на Волзі» та «Син Росії». І я, сидючи у залі, думала, що ці традиційні уроки стали справді великою школою. Комсомольці оцінюють своє буття принципово, дійсно по-ленінськи.

Г. ПЕТРЕНКО,
другий секретар Голованівського райкому комсомолу.

Олександр МОТОРНИЙ.

СОКОЛИНИЙ
ЗЛЕТ

(Продовження. Початок в газеті за 9 жовтня).

2.

Міста тепер не взяти. В школі, де працювала Олена, влаштували казарму, там стояли ворожі військові частини, і з вікон лунали крики та звуки губної гармоні; в парку звалили пам'ятник і рубали дерева; німці виколупували трамвайні колії, зривали проводи, все десь вивозили; на базарному майдані стояла шибениця, і на ній щодня гойдалися трупи із дощечками на грудях: «Партизан». На стінах будинків висіли грізні об'яви: хто саботуватиме розпорядження німецької влади — розстріл, хто переховуватиме зброю — розстріл, хто розповсюджуватиме радянські листівки — розстріл... Розстріл, розстріл, розстріл.

А в цей час появились якісь крамарі, що торгували краденим надб'ям, відкривалися приватні ресторани і харчевні, в яких пригощали самогоном, у «Сивашці» спритні прислужники крутили стрічки про «доблесні солдати» фюрера. Правда, вивіски зривали, слово «Сивашець» стало кримінальним. Навіть на будинках вискоблили написи. Тепер вулиця Карла Маркса іменувалася по-старому — Великою, вулиця Леніна — Дворцовою, а Карла Лібкнехта — Преображенською. Виповзало щось старе, давно померле, забуте, темне, як потойбічний світ.

Через місто щораз гнали колони полонених. Зачувши жіночі зойки. Олена хапала шматок хліба, який був у хаті, а якщо не було його, то хоч кілька картоплин або морквинок, і бігла на ту вулицю, де вели бранців. Жінки юрмою валили слідом за колоною, проривалися крізь шеренги охоронців, щоб подати хліб. Німці тримали на повідках псів, і не завжди вдавалось підступити до полонених. Олена, як і всі інші, кидала свою передачу в гурт. Кілька разів їй попадало від охоронців нагайкою, але своїх виходів до етапу вона не припиняла. Щоразу пильно вдивлялася в змучені зарослі обличчя, з страхом думала, чи не побачить рідного Діму. Його, тяжко пораненого у фінських снігах, тепер ніяк не брали до армії, і він сам в останній день подався із частиною, що проходила через місто. «Пиши!» — гукнула йому слід. А куди? Як? Може, і живого вже нема, а може, так, як і оці мученики, брєда під кошовом?

Тепер вона жила більше на Транспортній, у свекрухи, хоч щодня забігала і до матері. Зіт'яла, зсокала, Олена Василівна що на робила, то думала про сина. Все ворожила за нього — квасолею, голкою, хлібом. Чистить картоплинку і загадує: «Якщо ціленька шкурка зніметься, то будете разом...» Візьме насіння жменюку, розкладе на столі: «Якщо всі парні будуть, то і ваша пара серед них». Сидить квіточку у горшечку, «На долю», — каже. Відчиняє віконце чи йде за ворота, в'яже рукавичку чи варить борщ — все щось загадує на сина. Якщо ж борщ збігав чи заплутувалася у в'язанні патля, — це вважалася лихою прикметою, стара тихо пускала сльозу. Від невістки старалася погано приховати, — для неї і квасолька парувалася, і роса спадала на листя, коли задумано, і сонце рожевило захід на щасну погоду. Іноді якась пташка билася у вікно, і тоді свекруха втирала щасливу сльозу:

— Живий Вісточка від нього побивається!

Олена з повним розумінням сприймала всі ці нехитрі вияви материнської любові, була дуже вдячна за них. Старалася і стару втішити. Всі вони зараз жили однією тільки надією, і як добре, що вона бриніла!

— Дочко, — обізвалася якось вранці свекруха, — говорять люди, що в таборі багато ранених. Є ось просяників трохи. Може б занесла?

Виходячи з дому, молоді жінки і дівчата натягали старе драгтя, низько пов'язувалися вицвілими хустинами, щоб менше привертати увагу. Так одяглася і Олена.

Через годину з вузником у руці підходила до обнесеного колючим дротом муру. Промисловий склад із довгими дощатими пакгаузами німці перетворили на табір. Біля воріт стояла застава охоронців. З кількома супутницями, яких догнала по дорозі, Олена обійшла табір кругом і ровом від річки добралася до заготовленої хвіртки, за якою сиділи полонені.

— Товариші! — тихо гукнула Олена. — Візьміть...

Та не астигла вона протягнути вузлика, як гаряча нагайка врізала їй по плечах.

— Век! Век! — горляв рудий фашист і полосував нагайкою по чому попало. За ним слідом бігли ще двоє із псами на повідках. Жінки кинулися врозсіп, деякі летіли у річку і, занурюючись по пояс у холодний твані, кушірі та зелену журунці, втікали до другого берега. За ними стрибнула і Олена.

Німіці щось покричали вслід, посварилися автоматами і пішли попід муром.

— Кроковіш! — лалали, схлипуючи, жінки, схвавшись у прибережних заростях. — Паразити! Щоб над вами небо розверзлося... Душогуби!

Цим їм нічого не допомогло, — говорила Олена, стуляючи розсічену кофтинку на плечі і поглядуючи рукою пзкучий синаць. І біль, і образи дивили їй в груди, наливали серце гнівом та жалем. Навіть оце таке й терпіти! Навіть можна отак збонуватися на мукі батьків, братів і друзів, бачити, як гинуть вони, зломлені в нерівному двобої, і нічим не допомогти? Навіть нічого вже зробити?

В цей час попід густими верболами над берегом пробиралася хлопчак. Старшенккий, певно, їхній ватажок, був підперезаний тугим солдатським ремнем, на голові мав старого командирського кашкета з відірваним козирком.

(Далі буде).

СЕМІНАРИ
ВЕЛИ ВЧЕНІ

8 жовтня наші гості — представники радянської науки — прибули до обласного центру з міст і районів, де вони брали участь у Днях науки на Кіровоградщині. В цей день відбулись заняття секцій.

У гарнізонному клубі офіцерів зібрались працівники сільського господарства. Десята година ранку. Пленарне засідання відкриває заступник завідуючого сільгоспвідділом обкому КП України А. Т. Бойко. Він надає слово доценту Української сільськогосподарської академії, кандидату сільськогосподарських наук Віталію Павловичу Дем'янчуку.

Вчений говорить, що Дні науки на Кіровоградщині перетворилися у справжнє свято. Спрізь, до тільки побували науковці, їх зустрічали дуже щиро, тепло і радісно.

— Нас дуже схвилювала турбота, — сказав В. П. Дем'янчук, — про збільшення виробництва зерна в області. Ми побачили чудові нові посіви зернових культур, які подають надії на ще вищий врожай наступного року.

Віталій Павлович прочитав присутнім лекцію «Методи інтенсивної відгодівлі великої рогатої худоби». В ній він дав рекомендації і поради, які стосуються виробництва цінного продукту харчування — яловичини.

В. П. Дем'янчук відповів також на запитання присутніх.

Потім перед працівниками сільського господарства виступив доцент Української сільськогосподарської академії, кандидат сільськогосподарських наук І. С. Руденко. Тема його доповіді — «Підвищення культури землеробства — невід'ємна умова успішного розв'язання завдань п'ятиріччя по збільшенню виробництва продукції сільського господарства».

Вчений розповів про нові досягнення науки у підвищенні родючості ґрунту, в боротьбі з бур'янами, відповів на численні запитання.

Працівники сільського господарства прослухали ще одну доповідь. Її зробив доктор сільськогосподарських наук професор інституту фізіології рослин Академії наук УРСР О. Д. Хоменко. Доповідь була присвячена мінеральному живленню як важливому фактору підвищення продуктивності культурних рослин.

8 жовтня перед інженерно-технічними працівниками промислових підприємств та спеціалістами будівельних і проєктних організацій виступили доктор економічних наук І. О. Селюк, доктор технічних наук А. З. Грищенко, член-кореспондент Академії наук УРСР, лауреат Державної премії П. Ф. Філічак, кандидат технічних наук М. С. Манюна.

Працівники навчальних закладів зібрались на своє пленарне засідання в Будинку вчителів. З великим інтересом вони прослухали доповіді доктора фізико-математичних наук, професора І. Ф. Тесленка «Науково-технічний прогрес і математика в школі», члена-кореспондента АН УРСР Ф. П. Шевченка «Найновіші археологічні відкриття на Україні» та кандидата юридичних наук Б. С. Беззуба «Питання злочинності серед неповнолітніх».

Відбулись засідання секцій вишквітців суспільних наук, медичних працівників, працівників адміністративних органів, лекторів і пропагандистів.

Група вчених в галузі сільського господарства побувала і на птахофабриці «Сагайдак», що в Устимівському районі.

Тут гості познайомились із виробничим процесом, дали цінні поради і рекомендації.

Фото В. НОВПАКА.

Мітинг-проводи в аеропорту.

Фото В. Ковпана.

ДО НОВИХ ЗУСТРІЧЕЙ!

ДО ОТОЧІ СЛАВИ

Синій вечір суворо вмови і, тамуючи глибоке хвилювання, прислухався до їх кроків. А вони, шестеро юнаків, наче пам'ять проносили гірлянди слави крізь огнистий коридор прапорів, мимо смивини і орденів ветеранів, мимо піонерських галстуків і комсомольських значків. Навстріч їм напливала стріла пам'ятини...

Навкруги така тиша, що чути бентежне серцебиття, тремтіння пальців на хустинах коло очей матерів, до синів чий носили славу. А схвильований голос виголосував клятву:

— Пролетарський правдою нашою, загартованою у вогні революції, кров'ю

ЗОРІЛИ ЗЛОТОМ ІМЕНА

В ОЛЕКСАНДРІВЦІ ВІДБУВСЯ РАЙОННИЙ ЗЛІТ УЧАСНИКІВ ПОХОДУ «ШЛЯХАМИ СЛАВИ БАТЬКІВ»

борців робітничої гвардії, невмирущими подвигами комуністів і комсомольців впливають вічно нести у своїх серцях вогонь Жовтня, бути вірними заповітам Ілліча... Присягала молоді Олександрівщини. Присягала вустами 70 найкращих «червоних слідопитів» району — делегатів першого зльоту учасників походу «Шляхами слави батьків», які прийшли до пам'ятника на загиблим воїнам.

А розпочався перший день зльоту урочистою лінійкою. Приймаючи рапорт від першого секретаря райкому комсомолу І. І. Неживенка, її відкрив другий секретар Олександрівського райкому партії П. В. Щербина. Після його теплих напутніх слів, вишикувавшись у колонну, «червоні слідопити» послили гірлянди слави для покладання біля пам'ятника загиблим воїнам.

А потім на учасників зльоту чекав Будинок культури цукрозаводу. Тут відбувся тематичний вечір «Пам'яті легендарних овіяних». Перед його початком «червоні слідопити» ознайомилися з життям своїх ровесників у школах району, відображенням на стендах, у альбомах, макетах, діаграмах маршрутів походів, виставлених і розкладених у фойє.

Із вступним словом до молоді звернувся начальник районного штабу походу працівник райвійськомату майор В. К. Нафтайлов. Він розповів про хороші справи тих 4240 молодих робітників, чолгоспників, учнів — учасників військово-патріотичного руху в районі, про дороги слави, якими пройшли 2950 юнаків і дівчат Олександрівщини, про військово-патріотичну гру «Зірниця», яка збрала під свої знамена 2860 учасників.

Оваціями зустрічали учасники зльоту

ветеранів війни і праці. Ось на трибуні О. Р. Гончар — не по літах стрункий силовий чоловік. Він звідав війну від першого до останнього дня, і груди його прикрашені медалями і орденами.

— Як би нам не було важко на фронті, ми жили вірою в перемогу, бо ми знали, що за нами є міцний тил, є підмога, яка в разі нашої загибелі, доведе справу до кінця. От і зрозуміли друзі, дивлячись на вас, ми, ветерани війни, відчуваємо себе такими ж спокійними, як тоді на фронті...

Переповненими теплом були слова комсомольця перших п'ятирічок Г. Я. Жаботинського, оборонця Москви В. С. Балюка, комсомольця 20-х років В. П. Гончара, учениці Олександрівської школи-інтернату Жени Хабаренко.

...Сьома година ранку.
...Підійшло-о-м-м!

Команда миттю зметнула згору ноздри, і в голубих вранішніх сутінках німнат Будинку піонерів зчинилася легка метушня. Минув хвилину, і «слідопити» вже шинуються на подвір'я. Кожен намагався виконувати накази найточніше — за їх кроками слідкує присильниве око журі, нарахувачи очі. Досить швидко команди рапортують про готовність, і ось уже колона проходить вулицями Олександрівки, зникає під зеленою шапкою лісу. На невеличкій галявині дається старт змаганням.

Перший етап. Тут п'ятеро слідопитів — членів команди шкіл, відповідають на три запитання з історії району. Потім після двокилометрового кроку на наступному етапі треба виконати вправу з м'ячем, далі — знову змагання.

Ледве пішла на трасу остання, 13-та команда, а місце старту стає місцем фінішу. Швидко пройшли дистанцію Івангородці, підлітці, «слідопити» Олександрівської середньої школи № 1. Але час не головний фактор. Важливіший — який багаж, здобутий на дистанції. Він найкращий у учнів Олександрівської школи № 1, які досягли максимуму — 100 очок. На 10 менше набрали хлопці і дівчата з села Бірки. А ось третій результат показали одразу 6 команд!

Потім змагаються стрільці, і вже на всіх чекає смачний сніданок.

Поки стомлені учасники зльоту обговорюють перипетії боротьби на дистанції, журі оцінює стенди, альбоми, макети пам'ятників, маршрути походів, які представили на огляд червоні слідопити.

Нарешті — підсумкова лінійка. Перше місце виборола Олександрівська середня школа № 1. Щаслива, усміхнена Надя Торубара — капітан команди — під оплески присутніх, одержавши першу премію і грамоту райкому комсомолу, поспішає поділитися радістю з тими, хто разом з нею переміг у змаганнях.

Мишою Кузьменком, Галею Руденко, Голієм Хмарою, Петром Стусем. Не менш щасливі були красені-красиці слідопити і учні середньої школи № 2 з Олександрівки, які зайняли відповідно друге і третє місце.

...Відшуміли запальні змагання, вшух передзвін голосів у лісі, залишилися у шкільних музеях призи і грамоти. Але головне не в тому, хто переміг...

Стоїть в Олександрівці обеліск, оперезаний веселим гірляндю. Зорить золотом імена загиблих. Але вони не забуті. Нове покоління живе діями батьків, воно не байдуже до справи, за яку вони боролися і полягли, воно готується прийняти від них естафету подвигу і продовжити його.

О. РАКІН,

студент факультету журналістики
Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка.

● ФУТБОЛ

НЕВДАЛЕ ТУРНЕ

Маловагомий багаж очок привезли додому футболісти Кіровоградської «Зірки» з останнього тритурного турне по чужих полях. І в матчі у Ровно проти «Горичі» вони, як і в попередньому турі в Житомирі з одним із лідерів — «Автомобілістом», змушені були задовольнитися нульовою нічиєю. Нагадаємо,

що до цих двох зустрічей кіровоградці знесли поразки (0:1) у Луцьку від «Торпедо». Таким чином, наші земляки набрали лише 2 очки з 6 можливих.

Наступні три матчі «Зірка» проведе на своєму полі. 14 жовтня вона гратиме з ждановським «Металургом» (цей тур

для всіх команд зони перенесено з 13 на 14 жовтня в зв'язку з тим, що по телебаченню транслюватиметься відбірковий матч першості Європи з футболу між збірними командами Північної Ірландії та СРСР); 17 жовтня — з горлівським «Шахтарем» і 21 жовтня — з донецьким «Локомотивом».

Урочистими зборами трудящих, які відбулися 8 жовтня в приміщенні обласної філармонії, закінчилися Дні радянської науки на Кіровоградщині.

Іх відкрив перший секретар обкому КП України М. М. Кобильчак. Він надає слово робітницю заводу «Червона зірка», депутату Верховної Ради УРСР Людмилі Чернезі. Вона вносить пропозицію обрати почесну президію зборів у складі Політбюро ЦК КПРС. Зал стоячи вітає цю пропозицію.

На трибуні — керівник делегації вчених, віце-президент Академії наук УРСР І. К. Білодід.

— Запрошення Кіровоградським обкомом партії та обласним обкомом групи науковців, — говорить він, — ми розглядаємо як поєднання науки з практикою комуністичного будівництва. І це для нас велика честь.

Далі промовець говорить про те, що зроблено було під час Днів:

— За час нашого перебування ми виступили перед різними аудиторіями. Ми прочитали до 500 лекцій і доповідей. Виступали на семінарах, конференціях, симпозіумах, перед працівниками різних категорій. Ми мали на меті глибше вивчити вашу область, досвід у галузі промислового і сільськогосподарського виробництва, узгальнити його і виробити наукову рекомендацію, щоб збільшити досягнення Кіровоградської області.

Потім виступив член-кореспондент АН УРСР, голова республіканського товариства «Знання» тов. Кондилько. Він вочував «Щорічники», які видає товариство разом з Академією наук, першому секретарю ОК КПУ М. М. Кобильчаку, голові обласного П. С. Кошевецькому, першому секретарю Кіровоградського міськкому партії І. П. Валаяському та голові Кіровоградської міськради Б. Т. Токо-вому.

На трибуні перший секретар обкому партії М. М. Кобильчак.

— Сьогоднішнім вечором, — сказав він, — завершується визначна подія в житті нашої області — Дні науки. Проводячи їх, ми ставили собі за мету добитись дальшої пропаганди рішень з ідей нашої партії, більш широке ознайомлення трудящих з працівниками науки. За загальним визнанням трудящих, ці зустрічі пройшли на високому рівні. Вченими проведено 68 науково-практичних конференцій та семінарів. Вони виступали на сторінках обласних газет, по радіо. Понад 70 тисяч чоловік взяли участь у зустрічах із вченими. Всі їх рекомендації будуть враховані.

Учасників урочистих зборів вітали піонери.

Потім слово для привітання надається від робітників — електрозварювальнику заводу «Червона зірка», Герою Соціалістичної Праці І. О. Шишу, від хліборобів — двічі Герою Соціалістичної Праці О. В. Гіталову, від інтелігенції — заслуженому вчителю України, директору Богданівської середньої школи, Герою Соціалістичної Праці І. Г. Ткаченко. Вони вручають керівникові делегації вчених пам'ятні випивки-сувеніри.

На закінчення урочистого вечора відбувся великий концерт учасників художньої самодіяльності.

А вранці, 9 жовтня, в Кіровоградському аеропорту відбувся урочистий мітинг-проводи делегації вчених. Відкриваючи його, секретар обкому партії Д. С. Сиволуп сказав:

— Хвилини прощання завжди хвилюючі, завжди наводять легкий смуток. Але ми не говоримо нашим дорогим гостям «Прощайте», а говоримо, «До побачення», до нових творчих зустрічей на Кіровоградській землі.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ВІДПОВІДЬ, 12 ЖОВТНЯ.

ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевізії. (К). 11.10 — Телефільм «Син земля». (К). 11.35 — Шкільний екран. (К). 16.50 — Хроніка тижня. (Кіровоград). 17.00 — Піонерський театр-50. «Лисичка-сестричка». Лялькова вистава гуртківців Богданівської восьмирічної школи. (Кіровоград). 17.50 — Мультифільм «Добре ім'я». (К). 18.00 — Культура слова. (К). 18.30 — Ленінський університет мільйонів. (М). 19.00 — Концерт. (М). 19.35 — Художній фільм «Напередодні». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Вечір російського романсу. (Тбілісі). 22.15 — Спортивний щоденник. (М). 22.45 — Телевізії. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.05 — Новини. (М). 10.15 — Для школярів «Подорож сонячного зайчика». (Іваноград). 10.45 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Смерть Індіанця Джо». (К). 11.55 — «Музичний кіоск». (М). 12.25 — Новини. (М). 16.55 — Новини. (М). 17.05 — «Об'єкти». (М). 17.35 — Для школярів «Вогнище». (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — «Слово про землю». (М). 18.30 — Для юнацтва «Ролесини». (Донецьк). 19.30 —

«Музична Україна». (К). 20.30 — «На добраніч, діти!». (К).

СЕРЕДА, 13 ЖОВТНЯ.

ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевізії. (К). 11.10 — Телефільм «На Приокських терасах». (К). 11.35 — Шкільний екран. Історія для учнів 8 класу. (К). 12.10 — Художній фільм «Двоє в пустелі». (К). 16.45 — «Працює звеличення». (Запоріжжя). 17.00 — Мультифільм «Про смугасте слонення». (К). 17.10 — «Ми — радянський народ». (Одеса). 17.40 — Телевізії. (К). 17.55 — Чемпіонат Європи з футболу. Збірна Північної Ірландії — збірна СРСР. (Бельфаст). 20.00 — Художній фільм «Шукайте І знайдете». (К). 21.20 — Кольорове телебачення. Чемпіонат СРСР з коней. «Динамо» — ЦСКА (3 період). 21.45 — Програма «Час». (М). 22.15 — Концерт народної артистки СРСР академічного театру опери та балету Н. Ткаченко. (Одеса). 22.45 — Телевізії. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.05 — Новини. (М). 10.15 — Для школярів. «Грашки, що ожили». (М). 10.45 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Білий пудель». (М). 11.50 — Для дітей «Чудова сходина». (М). 12.20 — Новини. (М). 16.55 — Новини. (М). 17.05 — Для школярів «Вартісні пригоди». (К). 17.30 — «Енсієпний меридіан». (М). 17.55 — Концерт. (Кіровоград на республіканське телебачення). 18.25 — Художній фільм «Зорі Париза». (К). 20.00 — «Старт». (К). 20.30 — «На добраніч, діти!». (К).

ЧЕТВЕР, 14 ЖОВТНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 10.05 — Новини. (М). 10.15 — Кольорове телебачення. Вистава Буратино. (М). 10.40 — Художній фільм «Дівчина без адреси». (М). 12.10 — Для школярів. «Піонерія». (Вільнюс). 12.40 — Телевізії. (К). 16.35 — «Господарі шкільних сектарів». (Одеса). 17.05 —

Для школярів «Спортивна юність». (М). 17.30 — За накресленнями ХХІХ з'їзду КПРС. «Народовладдя». (Кіровоград на республіканське телебачення). 17.45 — Телевізії. (К). 18.10 — Кольорове телебачення. Мультифільм. (М). 18.30 — Ленінський університет мільйонів. (М). 19.00 — Музичні зустрічі. (К). 19.40 — Художній фільм. (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Міжнародне життя». (К). 21.50 — А. П. Чехов «Чайна». Вистава Львівського театру ім. Заньковської. (Львів). 23.45 — Телевізії. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.30 — «Поезія». (М). 18.00 — Новини. (М). 18.30 — Телефільм «Відблиски минулого». (К). 19.00 — Концерт. (М). 19.40 — Телефільм «Зустріч з собою». (К). 20.40 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Художній фільм «Міноцвіт царства». (К).

П'ЯТНИЦЯ, 15 ЖОВТНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 10.05 — Новини. (М). 10.15 — Для школярів «Російські дівчачки». (Львів). 10.45 — Телефільм «Альфа і Омега». (К). 11.25 — Телевізії. (К). 11.35 — Шкільний екран. Українська література для 8 класу. (К). 12.25 — Художній фільм «Шукайте І знайдете». (К). 16.30 — Для дітей «Теремон». (Донецьк). 17.00 — Народний телеуніверситет. «Технічна естетика і культура виробництва». (К). 17.40 — Телевізії. (К). 18.00 — Концерт. (Кіровоград). 18.30 — Інформаційна програма «День за днем». (Кіровоград). 19.00 — Телефільм. (Кіровоград). 19.15 — «За рідними партійними накресленнями». (Кіровоград). 19.45 — Кольоровий художній фільм «Червоні пісні». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення в ефірі — «Молодість». (М). 22.50 — Чемпіонат Європи з спортивної гімнастики. (Мінськ). 23.30 — Телевізії. (К).

Наша адреса і телефони

316050 ГСП. Кіровоград, 50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.